

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 064221 17 Gž
Brčko, 21.09.2017. godine

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Tešić Dragane kao predsjednika vijeća, Gligorević Ruže i Klaić Ilje kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca K. J. iz S. G., zastupan po punomoćnicima B. I. i P.-B. M., advokatima iz T., protiv tuženih A. M. iz B., zastupan po punomoćniku M. O., advokatu iz Br. i M. Z. iz D., zastupan po punomoćniku M. M., advokatu iz Br., radi naknade štete, odlučujući o žalbama tužioca i tuženog A. M. izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 064 221 13 P od 02.09.2016. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 21.09.2017. godine donio je slijedeće

R J E Š E N J E

Žalba tužioca K. J. iz S. G. i žalba tuženog A. M. iz B. se usvajaju, presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 064 221 13 P od 02.09.2016. godine ukida u stavovima I, II, III, V, VI, VII, VIII, IX i X izreke i prvostepena presuda u tom dijelu vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 064 221 13 P od 02.09.2016. godine u stavu četvrtom (IV) izreke ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 064 221 13 P od 02.09.2016. godine odlučeno je na slijedeći način:

„ 1. OBAVEZUJE SE prvotuženi da tužiocu, na ime naknade materijalne štete po štetnom događaju od 01.09.2011.godine, po osnovu troškova liječenja, isplati iznos od 5.771,45 KM, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, računajući od 01.03.2014.godine pa do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

2. OBAVEZUJE SE prvotuženi da tužiocu, na ime naknade materijalne štete po štetnom događaju od 01.09.2011.godine, po osnovu izgubljene zarade za period 01.09.2011.godine do 01.03.2014.godine isplati iznos od 17.220,00 KM, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, računajući od 01.03.2014.godine pa do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.
3. OBAVEZUJE SE prvotuženi da tužiocu počev od 01.03.2014.godine pa ubuduće, sve dok za to budu postojali zakonski razlozi, na ime izgubljene zarade u obliku rente plaća mjesečni iznos od 422,00 KM zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom počev od dana dospelosti svakog pojedinačnog mjesečnog iznosa pa sve do konačne isplate, računajući dospelost sa prvim danom u mjesecu za prethodni mjesec, sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.
4. ODBIJA SE tužbeni zahtjev, u dijelu kojim je traženo da se prvotuženi obaveže da tužiocu po osnovu tuđe pomoći i njege za period od 13.09.2011.godine do 18.09.2011.godine, isplati iznos od 400,00 KM, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, računajući od 01.03.2014.godine pa do konačne isplate, kao neosnovan.
5. OBAVEZUJE SE prvotuženi da tužiocu, na ime naknade nematerijalne štete po štetnom događaju od 01.09.2011. godine, isplati slijedeće iznose i to: na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog umanjenja opšte životne aktivnosti iznos od 38.500,00 KM, na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog naruženosti iznos od 4.000,00 KM, na ime pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 5.310,00 KM i na ime pretrpljenog straha iznos od 2.580,00 KM, što po svim vidovima nematerijalne štete iznosi 50.390, 00 KM, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom počev od dana 02.09.2016.godine kao dana presuđenja pa do konačne isplate, u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.
6. ODBIJA SE tužbeni zahtjev tužioca, u dijelu kojim je traženo da mu tuženi na dosuđene iznose naknade nematerijalne štete isplati zakonsku zateznu kamatu počevši od 11.05.2013.godine kao dana podnošenja tužbe pa do 02.09.2016.godine kao dana presuđenja, kao neosnovan.
7. ODBIJA SE tužbeni zahtjev, u dijelu kojim je traženo da se prvotuženi obaveže da tužiocu, na ime naknade nematerijalne štete

po štetnom događaju od 01.09.2011.godine, isplati iznos iznad dosuđenih 50.390,00 KM do utuženih 53.900,00 KM, kao neosnovan.

8. ODBIJA SE tužbeni zahtjev kojim je traženo da se drugotuženik obaveže da tužiocu isplati naknadu materijalne štete u iznosu od 23.191,45 KM (i to na ime troškova liječenja iznos od 5.771,45 KM, na ime tuđe pomoći i njege iznos od 400,00 KM, na ime izgubljene zarade iznos od 17.220,00 KM) sa zateznom kamatom počevši od 01.03.2014.godine pa do konačne isplate, potom naknadu nematerijalne štete od 53.900,00 KM (i to na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog umanjenja opšte životne aktivnosti iznos od 38.500,00 KM, na ime pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 7.000,00 KM, na ime pretrpljenog straha iznos od 4.400,00 KM, na ime naruženosti iznos od 4.000,00 KM sa zateznom kamatom počevši od 01.03.2014.godine pa do konačne isplate), te da počevši od 01.03.2014.godine na ime izgubljene zarade zbog umanjenja radne sposobnosti plaća mjesečnu rentu u iznosu od po 422,00 KM sa zateznom kamatom počevši od prvog dana u mjesecu za prethodni mjesec, kao neosnovan, u cijelosti.
9. OBAVEZUJU SE prvotuženik da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 7.824,50 KM u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.
10. OBAVEZUJU SE tužilac da drugotuženiku naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.000,00 KM u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv prvostepene presude žalbe su blagovremeno izjavili tužilac K. J. i tuženi A.M..

Tužilac žalbom pobija prvostepenu presudu u stavovima VI, VII, VIII i IX izreke zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ili preinači i u cjelosti usvoji tužbeni zahtjev i u odnosu na tuženog M. Z. ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje, a njemu dosudi „troškove parničnog i troškove žalbenog postupka“.

Tuženi A. M. prvostepenu presudu pobija zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, te predlaže da ovaj sud njegovu žalbu uvaži i „prvostepeno rješenje“ ukine i predmet vrati prvostepenom sudu „radi

održavanja nove rasprave“, ili da prvostepenu presudu preinači „u smislu navoda žalbe“.

U odgovoru na žalbu tuženog A. M., tužilac pobija istaknute žalbene navode i predlaže da ovaj sud njegovu žalbu u cjelosti odbije kao neosnovanu, a tuženog A. M. obaveže da mu nadoknadi troškove sastava odgovora na žalbu.

Tuženi M. Z. je takođe (podneskom) odgovorio na žalbu tuženog A. M. i u odgovoru, pobijajući sve njegove navode iznesene u žalbi, predlaže da se žalba tuženog A. M. odbije i prvostepena presuda potvrdi.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14 – u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je konačno opredijeljen zahtjev tužioca kojim traži da mu tuženi solidarno nadoknade materijalnu štetu i to na ime troškova liječenja iznos od 5.771,45 KM, na ime tuđe pomoći i njege u periodu od 13.09.2011. godine do 18.10.2011. godine iznos od 400,00 KM, na ime izgubljene zarade u periodu od 01.09.2011. godine do 01.03.2014. godine iznos od 17.220,00 KM, te da mu na ime izgubljene zarade u obliku rente plaćaju mjesečni iznos od 422,00 KM, kao i da mu nadoknade nematerijalnu štetu u ukupnom iznosu od 53.900,00 KM (na ime pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 7.000,00 KM, na ime pretrpljenog straha iznos od 4.400,00 KM, na ime umanjenja životne aktivnosti iznos od 38.500,00 KM, te na ime naruženosti iznos od 4.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe-11.05.2013. godine), proistekle iz štetnog događaja koji se desio dana 01.09.2011. godine.

Kako proizilazi iz obrazloženja pobijane presude, prvostepeni sud je na osnovu provedenih dokaza utvrdio slijedeće činjenice: da je tužilac dana 01.09.2011. godine, obavljajući radove na kući tuženog M. Z., pao sa građevinske skele postavljene na balkonu kuće, da je dana 06.09.2011. godine tužilac primljen na kliniku za ortopediju i traumatologiju JZU Univerzitetskog kliničnog centra u T. radi operativnog liječenja preloma desne butne kosti i drugog slabinskog pršljena, gdje je i operisan 10.09.2011. godine, da je tužilac penzionisan sa danom 20.12.2012. godine kao invalid rada I kategorije invalidnosti- trajni gubitak radne sposobnosti.

Prema nalazu i mišljenju vještaka medicinske struke dr. H. A. tužilac je prilikom štetnog događaja zadobio prelom kuka- desne bedrene kosti u predjelu kuka, prelom drugog slabinskog kičmenog pršljena i povredu

kičmene moždine i zbog toga je trpio fizičke bolove jakog intenziteta tri dana, srednje jakog dvadeset dana i slabog sto pedeset dana. Isti vještak je, kao posljedicu štetnog događaja, kod tužioca utvrdio i umanjenje životne aktivnosti od 55 %, da je zbog zadobijenih povreda tužilac nakon izlaska iz bolnice imao potrebu za tuđom njegom i pomoći u trajanju od trideset i pet dana, te da zbog ožiljka na leđima nastalog kao posljedica operativnog reza i zbog svakodnevnog i trajnog nošenja katetera i vrećice uz kateter kod tužioca postoji naruženost srednjeg stepena. Vještak medicinske struke dr. B. K. (specijalista neuropsihijatrijske struke) je u svom nalazu i mišljenju istakao da je tužilac trpio strah jakog intenziteta u trajanju od sedam dana, srednjeg u trajanju od četrdeset dva dana i slabog u trajanju od sto osamdeset dana, dok je vještak medicinske struke dr. B.- L. S. u svom nalazu utvrdila da je predmetna povreda kod tužioca kao posljedicu ostavila narušenu funkciju desne noge u vidu ograničenog i bolnog pokreta u predjelu kuka, ograničene pokrete i bolnost kičme i inkontinenciju urina i stolice zbog čega kod tužioca postoji trajna nesposobnost za rad.

Vještak zaštite na radu B. S. je u svom nalazu i mišljenju (zadatak navedenog vještaka je bio da izvrši vještačenje na okolnosti koje su prethodile i izazvale povređivanje tužioca, sa posebnim osvrtom na eventualne propuste investitora, izvođača i tužioca) istakao da je do prevrtanja građevinske skele i povređivanja tužioca došlo iz dva razloga prvog, zbog nepropisno postavljene i neučvršćene radne skele (ista je bila nestabilna prilikom kretanja i rada radnika na istoj- lako se mogla prevrnuti u svakom momentu kada dođe do njenog preopterećenja ili ekcentričnog opterećenja njenih konstrukcija) i drugog, tužilac nije bio stručno osposobljen za rad na skeli (nije poznavao potencijalne opasnosti rada na skeli). Takođe, navedeni vještak je u svom nalazu taksativno nabrojao organizacijske i tehničko-tehnološke propuste na strani oba tužena za koje smatra da su u uzročno-posljedičnoj vezi sa nastankom štetnog događaja (strana sedma i osma obrazloženja prvostepene presude).

Iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke I. K. (uključujući i njegove dopune) proizilazi da je visina zarade za period od septembra 2011. godine (kada je tužilac povrijeđen) do decembra 2012. godine (kada je tužilac penzionisan) za majstora iznosila 707,03 KM, a za pomoćnog radnika 550,27 KM (na mjesečnoj bazi), a nakon toga buduća izgubljena zarada za majstora iznosi 748,27 KM, a za pomoćnog radnika 561,20 KM, pa kako tužilac od 01.01.2013. godine prima penziju u mjesečnom iznosu od 326,27 KM, buduća mjesečna zarada za majstora bi iznosila 422,00 KM, a za pomoćnog radnika 253,00 KM. Iz računa za ugrađeni implantant broj 0400/1516 od 01.09.2011. godine JZU UKC T. proizilazi da ukupni troškovi ugrađivanja implantanta za lumbalnu kičmu iznose 5.771,45 KM.

Kod takvih činjeničnih utvrđenja prvostepeni sud je zaključio da je tužilac, iako nije imao zaključen pismeni ugovor o radu, bio u faktičkom radnom odnosu kod tuženog A. M., koji ga je angažovao radi obavljanja niza građevinsko-zanatskih radova na kući tuženog M. Z., a po prethodnom usmenom međusobnom naplatnom sporazumu između tuženih i to tuženog A. M., kao izvođača radova i tuženog M.Z., kao naručioca radova i da tuženi A. M., kao izvođač radova, za štetu koju je pretrpio tužilac kao njegov radnik odgovara po principu objektivne odgovornosti- odredba člana 173. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89- u daljem tekstu Zakon o obligacionim odnosima), jer je građevinska djelatnost opasna djelatnost, pri čemu tuženi A. M. nije pružio dokaze da je šteta nastala isključivom krivicom radnika-tužioca (kada bi postojao osnov za njegovo oslobađanje od odgovornosti-odredba člana 177. Zakona o obligacionim odnosima), dok sa druge strane, po ocjeni prvostepenog suda, ne postoji odgovornost tuženog M. Z. da naknadi nastalu štetu tužiocu, obzirom da se odredbe o solidarnoj odgovornosti naručioca sa izvođačem radova (odredba člana 207. Zakona o obligacionim odnosima) odnose na štetu nanесenu trećoj osobi, a ne na štetu koju je pretrpio radnik izvođača prilikom izvođenja radova, jer se on ne smatra trećom osobom. Prigovor podijeljene odgovornosti na strani tužioca u vezi sa nastankom štetnog događaja prvostepeni sud je ocijenio neosnovanim, budući da je vještačenjem po vještaku zaštite na radu nesumnjivo utvrđen uzrok nastanku štetnog događaja, odnosno da tužilac nijednim svojim postupkom nije doprinio nastanku štetnog događaja.

Imajući u vidu navedeno, prvostepeni sud je:

- stavom prvim izreke obavezao tuženog A. M. da tužiocu na ime naknade materijalne štete po osnovu troškova liječenja isplati iznos od 5.771,45 KM (odredba člana 185. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima);
- stavom drugim i trećim izreke obavezao tuženog A. M. da tužiocu na ime naknade materijalne štete po osnovu izgubljene zarade za period od 01.09.2011. godine do 01.03.2014. godine isplati iznos od 17.220,00 KM i da mu počev od 01.03.2014. godine pa ubuduće, sve dok za to budu postojali zakonski razlozi, na ime izgubljene zarade u obliku rente plaća mjesečni iznos od 422,00 KM (odredba člana 195. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima);
- stavom četvrtim izreke kao neosnovan odbio zahtjev tužioca da mu po osnovu tuđe njege i pomoći za period od 13.09.2011. godine do 18.09.2011. godine tuženi A. M. isplati iznos od 400,00 KM (tužilac nije predočio bilo kakve činjenice iz kojih bi bilo vidno da je imao trošak tuđe njege i pomoći u tom iznosu);
- stavom petim izreke obavezao tuženog A. M. da tužiocu po svim vidovima nematerijalne štete isplati ukupno iznos od 50.390,00 KM (za umanjeње opšte životne aktivnosti iznos od 38.500,00 KM, za pretrpljene fizičke bolove iznos od 5.310,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 2.580,00

KM, te za naruženost iznos od 4.000,00 KM) sa zakonskom zateznom kamatom počev od 02.09.2016. godine, kao dana presuđenja pa do konačne isplate;

- stavom šestim izreke kao neosnovan odbio tužbeni zahtjev tužioca u dijelu kojim je tražio da mu tuženi A. M. na nematerijalnu štetu isplati zakonsku zateznu kamatu od 11.02.2013. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do 02.09.2016. godine, kao dana presuđenja (po ocijeni prvostepenog suda praksa sudova u Distriktu je da se zakonska zatezna kamata na nematerijalnu štetu dosuđuje od dana presuđenja);

- stavom sedmim izreke kao neosnovan odbio tužbeni zahtjev u dijelu kojim je tužilac tražio da mu tuženi A. M. isplati nematerijalnu štetu iznad dosuđenih 50.390,00 KM do utuženih 53.900,00 KM;

- stavom osmim izreke u cjelosti kao neosnovan odbio tužbeni zahtjev u odnosu na tuženog M. Z. (kako za materijalnu, tako i za nematerijalnu štetu);

- stavom devetim izreke obavezao tuženog A. M. da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka;

- stavom desetim izreke obavezao tužioca da tuženom M. Z. nadoknadi troškove parničnog postupka.

Valja istaći da činjenice koje su u toku postupka utvrđene kako iz iskaza tužioca, tako i iz iskaza tuženog A. M. i iskaza svih saslušanih svjedoka, opravdavaju zaključak prvostepenog suda da je tužilac, iako nije imao zaključen pismeni ugovor o radu, faktički bio u radnom odnosu kod tuženog A. M. i da je za njega obavljao zanatske radove na stambenom objektu tuženog M.Z. (sam tuženi A. M. je u svom iskazu istakao da mu je tuženi M. Z. povjerio poslove izvođenja građevinskih radova na stambenom objektu i da je tužilac angažovao radnike po međusobnim preporukama). Obzirom na navedeno, neosnovani su svi navodi tuženog A. M. izneseni u žalbi, a kojima ukazuje da nije organizovao rad na stambenom objektu tuženog M. Z. i da je tužilac dobrovoljno pristao na rad u samoorganizovanoj grupi građevinskih radnika.

Za ovaj sud nije sporno ni utvrđenje prvostepenog suda da građevinska djelatnost predstavlja opasnu djelatnost i da tuženi A. M., kao izvođač radova, za štetu koju je pretrpio tužilac, kao njegov radnik, odgovara po principu objektivne odgovornosti- odredbe člana 173. i člana 174. Zakona o obligacionim odnosima (pri tome je potrebno dodati i da građevinska skela predstavlja opasnu stvar, a da rad na balkonu, ukoliko nema propisnu zaštitnu ogradu, predstavlja opasnu djelatnost).

Isto tako, pravilan je i zaključak prvostepenog suda da u konkretnom slučaju ne može doći do odgovornosti tuženog M. Z. sa aspekta odredbe člana 207. Zakona o obligacionim odnosima (solidarna odgovornost naručioca i izvođača radova). Naime, trećim licima u smislu navedene

odredbe se podrazumijevaju lica koja posredno niti neposredno ne sudjeluju u građenju, a kako je tužilac bio u faktičkom radnom odnosu kod tuženog A. M. i za njega obavljao građevinske radove na kući tuženog M. Z., onda se ne može se smatrati trećim licem.

U takvoj činjeničnoj situaciji, kada za ocjenu postojanja ili nepostojanja i odgovornosti tuženog M.Z. nije mjerodavna, kako odredba člana 174. Zakona o obligacionim odnosima (jer nije niti imalac opasne stvari- skele, niti je obavljao opasnu djelatnost- izvođač radova je bio tuženi A. M.), tako ni odredba člana 207. Zakona o obligacionim odnosima (tužilac, kao radnik, se ne može smatrati trećim licem), onda se odgovornost tuženog M. Z. prosuđuje sa aspekta odredbe člana 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima (neovisno od njegovog svojstva naručioca radova, ukoliko je svojim radnjama ili propustima uzrokovao štetu, dakle ukoliko je njegovom krivnjom došlo do povređivanja tužioca), ne dirajući pri tome u ocjenu postojanja ili nepostojanja solidarne odgovornosti u skladu sa odredbom člana 206. Zakona o obligacionim odnosima.

Prvostepeni sud je, međutim, propustio da u smislu odredbe člana 154. Zakona o obligacionim odnosima, ocijeni da li postoji odgovornost tuženog M. Z., kao naručioca radova, za štetu koju je pretrpio tužilac (posebno imajući u vidu da je za obavljanje građevinskih radova na svom stambenom objektu angažovao tuženog A. Z. koji, po ocjeni vještaka zaštite na radu B. S., nije ispunjavao uslove za obavljanje poslova građenja, jer nema nikakvu stručnu spremu iz građevinske struke, niti registrovano preduzeće ili samostalno preduzetništvo), a na što je tužilac ukazao u žalbi da je tuženi M. Z. postupao nesavjesno, jer je „angažovao nestručno lice“ i time „pristao na zabranjenu posljedicu“.

Takođe, pravilnost i zakonitost prvostepene presude je dovedena u sumnju i navodima žalbe tuženog A. Z. kojima ukazuje da prvostepeni sud nije pravilno cijenio i pitanje odgovornosti tužioca za nastanak šetnog događaja. Naime, prvostepeni sud je prilikom ocjene postojanja podijeljene odgovornosti tužioca morao jasno odgovoriti da li je tužilac bio kvalifikovan za obavljanje građevinskih poslova (odnosno da li je bio obučen za poslove koje je u trenutku povređivanja obavljao) i ako nije da li je to uticalo na nastanak štete, te da li je tužilac prije početka rada morao pregledati mjesto rada (posebno imajući u vidu da za provjeru stabilnosti skele nije potrebno posebno znanje, niti poseban napor ili neka priprema, a pri tome ne ulazeći u dužnost tuženog A.M., kao izvođača radova, da organizuje rad na gradilištu i provodi mjere zaštite na radu, tj. da li je tužilac mogao znati da je skela bila nestabilna i da je i pored toga pristao da radi na tako neispravno postavljenoj skeli).

Navedeni propusti prvostepenog suda imaju karakter povrede odredbe člana 318. Zakona o parničnom postupku. Posljedica toga je da ovaj sud nije u mogućnosti ispitati pravilnost i zakonitost prvostepene presude u postupku povodom izjavljenih žalbi tužioca i tuženog A. M., pa kako navedene povrede onemogućavaju stranke da raspravljaju pred sudom, uticale su na donošenje pravilne i zakonite presude, radi čega je valjalo primjenom odredbe člana 336. stav 1. tačka 2. Zakona o parničnom postupku, prvostepenu presudu ukinuti u I, II, III, V, VI, VII i VIII stavu izreke, kao i u odluci o troškovima postupka sadržanoj u IX i X stavu izreke prvostepene presude (odredba člana 130. stav 3. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine) i predmet u tom dijelu vratiti prvostepenom sudu na ponovni postupak, odnosno odlučiti kao u stavu prvom izreke ovog rješenja.

U ponovnom postupku prvostepeni sud će otkloniti propuste na koje se ukazuje ovim rješenjem (jasno će odgovoriti da li postoji i odgovornost tužioca i tuženog M.Z. za nastanak štetnog događaja, a imajući u vidu sve gore navedeno), te nakon ocjene izvedenih dokaza i eventualno izvođenjem novih dokaza pravilno utvrditi relevantno činjenično stanje bitno za ocjenu osnova postavljenog tužbenog zahtjeva, pa će pravilnom primjenom materijalnog prava (Zakona o obligacionim odnosima) donijeti novu na zakonu zasnovanu odluku u pogledu zahtjeva tužioca za naknadu materijalne i nematerijalne štete proistekle iz štetnog događaja od 01.09.2011. godine, te odlučiti i o svim troškovima parničnog postupka.

Kako se žalbama ne pobija prvostepena presuda u stavu četvrtom izreke, to je stavom drugim izreke ovog rješenja odlučeno da pobijana presuda u tom dijelu (stav četvrti izreke) ostaje neizmijenjena.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragana Tešić